

hedsfuld Vis tilstrømmede hans Legeme Kraft, hans Sind Forjættelse, hans Tanker Fred.

Nu gik naturligvis alting ganske anderledes, end han havde beregnet. Den første, han saae, da han kom ind gennem Præstegaardsporten, var Fru Blomberg, der stod midt i Gaarden omringet af sine Høns. Med knebent afmaalt Værdighed takkede hun for den Hilsen, han overbragte, og bød ham indenfor. Her sad Inger ganske rigtig ved Klaveret; men Moderen veg ikke fra Stuen, og Spørgsmaal og Svar naaede ikke langt udover Hofjægermesterens Sygdom. Tilsidst kom Præsten ind i sin lille, sorte Lastings Jakke og erobrede øjeblikkelig Samtalen, og Per var allerede forberedt paa at maatte gaa bort med uforrettet Sag.

Da hørtes der Hovslag udenfor i Gaarden; en gammeldags Kaleshevogn svingede op for Døren. Det viste sig at være en ældre Nabopræst og hans Frue, der kom for at gøre Julevisit. Der var i Forvejen bleven bragt en Bakke ind med Vin og Kager; nu kom der tillige Chokolade og Kaffe, og Inger hjalp til med Opvartningen.

En Timestid efter tog de fremmede Præstefolk bort; og i de Par Minuter, der hengik, mens Pastor Blomberg og hans Kone fulgte dem ud til Vognen, blev Inger og Per forlovede.

Da Fru Blomberg kom ind igen, saae hun straks, at der var sket noget. Inger stod henne ved Blomstervinduet med Ryggen til Stuen; Per ved Siden af.

„Hvad gaar her for sig?“ spurgte hun næsten brysk.

Per traadte et lille Skridt frem imod hende og sagde med en Hovedbøjning:

„Jeg har friet til Deres Datter, Frue, og faaet Ja!“

Nu kom ogsaa Præsten stampende ind i sin stumpede Jakke, og da han hørte, hvad der var foregaaet, fik hans Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Til en Begyndelse gav han forskellige pligtmæssige Bekymringer Luft; men — let overvundet som han blev, hvor der taltes til hans Følelse — smilte han snart, udbredte Armene mod Inger, kaldte Per sin Søn og gav dem med Taarer i Øjnene sin Velsignelse.